

درصد پرداخت مستقیم از جیب برای خدمات سلامت توسط مردم در استان کردستان در سال ۱۳۸۸

فردین غریبی^۱، عطاءالله حیدری^۲، مژده زارعی^۳

۱. کارشناس ارشد مدیریت بهداشت و درمان، معاونت پژوهشی و فناوری دانشگاه علوم پزشکی کردستان، سنندج، ایران.

۲. پزشک عمومی، مدیر امور تحقیقات و فناوری دانشگاه علوم پزشکی کردستان، عضو مرکز تحقیقات گوارش و کبد، سنندج، ایران. (مؤلف مسئول)، تلفن

ثابت: ۰۸۷۱-۶۱۳۱۳۴۴ heydari132@muk.ac.ir

۳. کارشناس ارشد مامایی، معاونت پژوهشی و فناوری دانشگاه علوم پزشکی کردستان، سنندج، ایران.

چکیده

مقدمه: بخشی از درآمد خانوار در همه کشورها صرف هزینه‌های مرتبط با سلامت می‌شود. مقدار این سهم و توزیع آن نشان دهنده تحمیل بار مالی سلامت به جوامع است. این مطالعه با هدف تعیین درصد پرداخت‌های مستقیم خانوارها برای دریافت خدمات، مراقبت‌ها و وسایل بهداشتی مردم استان کردستان انجام گردید.

روش مطالعه: این مطالعه به روش توصیفی بر روی ۱۵۱۸ خانوار ساکن مناطق شهری و روستایی استان کردستان در سه ماهه چهارم سال ۱۳۸۸، در ۱۵۰ خوشه ۱۰ خانواری در سطح استان انجام شد. ابزار جمع‌آوری داده‌ها، پرسشنامه بود که در دو بخش مشخصات خانوار و بخش هزینه‌های سلامت خانوار (هزینه سرپایی، هزینه بستری، هزینه مراقبت پرستاری، هزینه دارو و سایل طبی، هزینه‌های تشخیص طبی، پیرا پزشکی) طراحی شده بود. هزینه خدمات بهداشتی درمانی سرپایی (ویزیت، تشخیص، دارو و وسایل بهداشتی) و بستری در طول چهار هفته (شامل هفته آخر دی ماه، هفته دوم و چهارم بهمن ماه و هفته دوم اسفند ماه ۱۳۸۸) برای هر یک از اعضاء و یا خانوار را بصورت هزینه کل و هزینه پرداخت شده توسط خانوار در پرسشنامه ثبت گردید. داده‌ها پس از جمع‌آوری با استفاده از نرم افزار SPSS.16 و محاسبه میانگین، انحراف معیار و میانه تجزیه و تحلیل گردید.

نتایج: سهم مردم برای داروهای نسخه ای ۴۳/۳ درصد و برای سایر داروهای غیر نسخه ای و لوازم مصرفی ۱۰۰ درصد، برای هزینه وسایل درمانی با دوام ۹۵/۴ درصد، برای خدمات تشخیصی درمانهای سرپایی ۵۴/۱ درصد، خدمات پزشکان بویژه ویزیت در مطب‌های خصوصی، درمانگاه یا منزل ۷۵/۵ درصد بوده است. سهم خانوار برای پرداخت هزینه‌های خدمات پزشکی عمومی ۶۲/۳٪، پزشک متخصص ۷۶/۵٪، روانپزشکان ۷۵/۷٪ و برای دندانپزشکان برابر ۸۰/۹ درصد بود. مردم ۱۳/۸ درصد هزینه‌های بستری را پرداخت نموده بودند. میانگین کل هزینه خدمات سلامت خانواده‌های مورد مطالعه در مدت چهار هفته ای که این بررسی انجام شد برابر ۲۵۲۰۱۲ ± ۸۵۳۸۰ با میانه ۴۱۰۵۰ تومان بود که سهم پرداخت از جیب توسط مردم برابر ۵۵ درصد بدست آمد.

نتیجه گیری: بطور کلی با توجه به درصد بالای سهم مردم از هزینه‌های سلامت، گسترش نقش سازمان‌های بیمه گر بر اساس سه هدف پوشش جمعیتی بیش از ۹۰ درصد، افزایش سهم از هزینه‌های خدمات بخش دولتی و بخش خصوصی بیش از ۷۰ درصد، ضروری به نظر می‌رسد.

کلید واژه: هزینه سلامت، سهم خانوار، خدمات درمانی، خدمات بستری

وصول مقاله: ۹۱/۵/۲۸ اصلاحیه نهایی: ۹۱/۹/۱۲ پذیرش: ۹۱/۱۱/۸

مقدمه

پیشرفت‌های علم پزشکی، افزایش شهرنشینی، تغییرات سبک زندگی، تغییر الگوی بیماری‌ها، فعال شدن بخش خصوصی در کنار بخش‌های دولتی در امور سلامت و ایجاد بازارهای پیچیده سلامت که شرایط اقتصادی خاص خود را دارند و از اصولی تبعیت می‌کنند که در بقیه بازارهای اقتصادی کمتر به چشم می‌خورد، مشکلات و مسائلی را بوجود آورده است که رویکردهای خاصی را در تصمیم‌گیری‌های کلان می‌طلبد (۱).

به گزارش بانک جهانی تنها حدود ۱۲ درصد کل هزینه‌های سلامت در کل جهان در کشورهای با درآمد کم و متوسط هزینه شده است، در حالی که این کشورها ۸۴ درصد جمعیت جهان را در بر گرفته‌اند و ۹۰ درصد از بار بیماری‌ها را به خود اختصاص داده‌اند (۲). همچنین کشورهای با درآمد بالا بیش از ۱۰ درصد تولید ناخالص داخلی خود را به بخش سلامت اختصاص داده‌اند؛ در شرایطی که در کشورهای با درآمد متوسط و پایین، این رقم به ترتیب ۶ درصد و ۵/۳ درصد است (۳). رشد قیمت‌های خدمات درمانی نه تنها رابطه پزشک-بیمار-تولیدکنندگان-مصرف‌کنندگان را مخدوش می‌کند، بلکه سبب می‌شود که استفاده از خدمات درمانی توسط اقشار آسیب‌پذیر جامعه و کم‌بینه مالی جامعه کمتر شود و جریان‌های خود درمانی که معضلات خاص خود را دارد، رواج یابد. نتایج این وضعیت می‌تواند پایه‌های هر نظام سلامتی را فرو ریزد و صدمات جبران‌ناپذیری بر پیکره سلامت جامعه وارد آورد (۴).

بر اساس مطالعات حساب‌های ملی سلامت کشور، ۵۵٪ از منابع بخش سلامت در زمان بیماری و به صورت پرداخت مستقیم خانواده تأمین می‌شود و حدود ۳/۳ درصد از خانواده‌های کشور با پرداخت هزینه‌های کمرشکن سلامتی روبه‌رو هستند، به عبارت دیگر حدود ۲ میلیون نفر از جمعیت کشور در معرض آسیب جدی قرار دارند. همچنین سهم مخارج سلامت از تولید ناخالص داخلی را حدود ۵/۶

درصد و سهم منابع عمومی از هزینه‌های بهداشت و درمان را تنها ۴۶/۷ درصد برآورد نموده است (۵).

بر اساس ماده ۹۰ قانون برنامه چهارم توسعه کشور، ارتقای عدالت توزیعی در دسترسی عادلانه مردم به خدمات بهداشتی و درمانی و در جهت کاهش سهم خانوارهای کم‌درآمد و آسیب‌پذیر از هزینه‌های بهداشتی و درمانی آنها، توزیع منابع و امکانات بهداشتی و درمانی باید به نحوی صورت گیرد که «شاخص مشارکت عادلانه مالی مردم» به نود درصد (۹۰٪) ارتقا یابد و سهم مردم از هزینه‌های سلامت حداکثر از سی درصد (۳۰٪) افزایش نیابد و میزان خانوارهای آسیب‌پذیر از هزینه‌های غیرقابل تحمل سلامت به یک درصد (۱٪) کاهش یابد. این قانون وزارت بهداشت، درمان و آموزش پزشکی را مکلف نموده با مشارکت سازمان مدیریت و برنامه‌ریزی کشور، آیین‌نامه چگونگی متعادل نمودن سهم مردم در تأمین منابع بهداشت و درمان برای تحقق اهداف مذکور را ظرف مدت شش ماه پس از تصویب این قانون تهیه و برای تصویب به هیأت وزیران ارائه نماید (۶)، که متأسفانه این امر محقق نشده است.

بخشی از درآمد خانوار در همه کشورها صرف هزینه‌های مرتبط با سلامت می‌شود مقدار این سهم و توزیع آن نشان دهنده تحمیل بار مالی سلامت به جوامع است. با توجه به اینکه مطالعه در خصوص میزان پرداخت مردم برای هزینه‌های بهداشت و درمان از اهمیت بسیاری برای برنامه‌ریزان نظام سلامت برخوردار است. این مطالعه باهدف تعیین درصد پرداختهای مستقیم خانوارها برای دریافت خدمات، مراقبت‌ها و وسایل بهداشتی مردم استان کردستان انجام گردید.

روش کار

این مطالعه به روش توصیفی و روش نمونه‌گیری خوشه‌ای بر روی ۱۵۱۸ خانوار ساکن مناطق شهری و روستایی استان

کردستان در سه ماهه سوم سال ۱۳۸۸، در ۱۵۲ خوشه ۱۰ خانواری بر اساس جدول ۱ در سطح استان انجام شد.

جدول ۱) توزیع نمونه های مورد مطالعه در سطح استان کردستان

شهرستان	شهری	روستا	تعداد نمونه
سنندج	۳۲	۱۰	۴۱۸
سقز	۱۵	۱۰	۲۴۵
قروه	۱۱	۱۱	۲۱۹
مریوان	۹	۶	۱۵۱
بانه	۶	۳	۹۲
بیجار	۶	۷	۱۲۸
کامیاران	۴	۷	۱۱۲
دیواندره	۲	۷	۹۲
سروآباد	۱	۵	۶۱
استان	۸۵	۶۵	۱۵۱۸

داده ها پس از جمع آوری با استفاده از نرم افزار spss.16 و محاسبه میانگین، انحراف معیار و میانه آنالیز شد. با توجه به اینکه توزیع داده های جمع آوری شده نرمال نبود و دامنه هزینه ها و پرداختها زیاد بود در بعضی از متغیرها انحراف معیار بزرگتر از میانگین بوده که با توجه به شرایط خاص داده ها نمی توانستیم نقاط دور افتاده را حذف نماییم. همچنین نتوانستیم از میانه (به جز هزینه کل) استفاده کنیم زیرا از ۱۵۱۸ خانوار مورد مطالعه در بسیاری از خانوارها، متغیر مورد مطالعه را در مدت مطالعه نداشتند، بنابراین در اکثر متغیرها میانه صفر بود.

نتایج

یافته های این بررسی در ۱۵۱۸ خانوار مورد مطالعه نشان داد که از نظر وضعیت اشتغال سرپرست خانوار ۷۵/۸ درصد شاغل بودند. از نظر رده شغلی ۵۰/۱ درصد کاسب یا خویش فرما و ۱۷/۱ درصد نیز کارمند بودند. ۸۳/۸ درصد خانوارهای مورد مطالعه تحت پوشش یکی از بیمه های درمانی بودند که بیمه خدمات درمانی با ۵۶/۶ درصد

ابزار جمع آوری داده ها، پرسشنامه بود که در دو بخش مشخصات خانوار و بخش هزینه های سلامت خانوار (هزینه سرپایی، هزینه بستری، هزینه مراقبت پرستاری، هزینه دارو و وسایل طبی، هزینه های تشخیص طبی، پیراپزشکی) طراحی شده بود. به منظور تکمیل پرسشنامه ها، کارشناسان همکار طرح در هر شهرستان به سرپرست یا فردی از خانواده که تحصیلات کافی داشته، مراجعه نمایند و از آنها خواستند که هزینه خدمات بهداشتی درمانی سرپایی (ویزیت، تشخیص، دارو و وسایل بهداشتی) و بستری در طول چهار هفته (شامل هفته آخر دی ماه، هفته دوم و چهارم بهمن ماه و هفته دوم اسفند ماه ۱۳۸۸) برای هریک از اعضاء و یا خانوار را بصورت هزینه کل و هزینه پرداخت شده توسط خانوار در پرسشنامه ثبت نمایند. در مواردیکه خدمات و مراقبتهای دریافت شده، توسط شرکتهای بیمه و یا موسسات مانند بانک پرداخت شده کل هزینه را از ارائه دهنده سوال و در پرسشنامه ثبت گردید. خانوارهای انتخاب شده توسط پرسشگران بصورت هفتگی (۴ بار) از نظر چگونگی و نحوه تکمیل پرسشنامه ها مورد بررسی و بازبینی قرار گرفتند.

بیشترین فراوانی را به خود اختصاص داده بود. فقط ۱۱/۷ درصد خانوارها تحت پوشش بیمه مکمل بودند (جدول ۲). میانگین هزینه خرید دارو و لوازم مصرفی از داروخانه ها در ۱۵۱۸ خانوار مورد مطالعه 19380 ± 33590 تومان و میانگین پرداختی خانوار 12570 ± 24663 تومان که سهم مردم برابر ۶۴/۸ درصد هزینه ها است. سهم مردم برای داروهای نسخه ای ۴۳/۳ درصد و برای سایر داروهای غیر نسخه ای و لوازم مصرفی ۱۰۰ درصد بود. میانگین هزینه وسایل درمانی با دوام از قبیل عینک، سمعک، اعضای مصنوعی برابر 3955 ± 42122 تومان و سهم مردم از این هزینه ها ۹۵/۴ درصد بود. در بحث خدمات تشخیصی درمانهای سرپایی مانند خدمات رادیولوژی و رادیو گرافی، هزینه برابر 11344 ± 34912 تومان و درصد پرداختی مردم ۵۴/۱ درصد هزینه ها بوده است. هزینه خدمات پزشکان بویژه ویزیت در مطبهای خصوصی، درمانگاه یا منزل بطور میانگین 18905 ± 50363 تومان و سهم خانوارها از این مقدار، ۷۵/۵ درصد بوده است. سهم خانوار برای پرداخت هزینه های خدمات پزشک عمومی ۶۲/۳٪، پزشک متخصص ۷۶/۵٪،

روانپزشکان ۷۵/۷٪ و برای دندانپزشکان برابر ۸۰/۹ درصد است. میانگین هزینه خدمات ارائه شده توسط پرسنل غیر پزشک مانند ماما، پرستاری، مشاوره تغذیه، فیزیوتراپی و شنوایی سنجی و ... برابر 23373 ± 5367 تومان بود که مردم ۷۲/۱ درصد آن را پرداخت نموده اند. که سهم مردم برای دریافت خدمات مامایی و پرستاری بیش از سایر خدمات پیراپزشکی بود (جدول ۳). متوسط هزینه خدمات بستری انجام شده برای مردم 220385 ± 23178 تومان بود و مردم ۱۳/۸ درصد هزینه های بستری را پرداخت نموده بودند. میانگین کل هزینه خدمات سلامت خانواده های مورد مطالعه در مدت چهار هفته ای که این بررسی انجام شد برابر 85380 ± 252012 (میان ۴۱۰۵۰) تومان بود که سهم پرداخت از جیب توسط مردم برابر ۵۵ درصد بدست آمد (جدول ۴). در هزینه های پرداخت شده به تفکیک شهرستانهای استان یافته ها نشان می دهد که مردم سنندج با پرداخت ۷۰/۷ درصد هزینه ها بیشترین و مردم بانه با ۴۴/۲ درصد کمترین سهم پرداختی را داشته اند (جدول ۵).

جدول ۲) توزیع فراوانی مشخصات خانوارهای مورد مطالعه در استان کردستان ۱۳۸۸

مشخصات	متغیر	تعداد	درصد
وضعیت اشتغال	شاغل	۱۱۴۳	۷۵/۸
	درآمد بدون کار	۲۳۳	۱۵/۵
	بیکار	۶۸	۴/۶
	خانه دار	۶۲	۴/۱
رده شغلی	کارفرما یا مدیر	۵۰	۳/۶
	کاسب یا خویش فرما	۷۰۶	۵۱/۱
	کارمند	۲۳۷	۱۷/۱
	کارگر فنی	۹۵	۶/۹
	کارگر ساده	۲۹۴	۲۱/۳
بیمه پایه	دارد	۱۲۷۲	۸۳/۸
	ندارد	۲۴۶	۱۶/۲
نوع بیمه	خدمات درمانی	۷۲۰	۵۶/۶
	تامین اجتماعی	۳۲۸	۲۵/۸
	نیروهای مسلح	۴۳	۳/۴
	کمیته امداد	۳۵	۲/۸
	سایر بیمه ها	۱۴۶	۱۱/۵
بیمه مکمل	دارد	۱۴۹	۱۱/۷
	ندارد	۱۰۶۹	۸۴/۱
	نمی داند	۵۴	۴/۲

جدول ۳) کل هزینه و هزینه پرداخت شده و سهم مردم برای خدمات سرپایی سلامت توسط مردم استان کردستان در سال ۱۳۸۸

در کل خانوارها (۱۵۱۸)			در خانوارهای استفاده کننده			شرح خدمات
میانگین هزینه (تومان)	میانگین پرداختی (تومان)	سهم مردم (درصد)	تعداد خانوار	میانگین هزینه (تومان)	میانگین پرداختی (تومان)	
۱۹۳۸۰ ± (۳۳۵۹۰)	۱۲۵۷۰ ± (۲۴۶۶۳)	۶۴/۸	۱۱۳۲	۲۵۹۸۸ ± (۳۶۶۲۵)	۱۷۳۹۳ ± (۲۷۵۳۰)	۶۶/۹
۱۲۰۱۲ ± (۲۶۲۲۴)	۵۲۰۰ ± (۱۴۶۳۵)	۴۳/۳	۷۹۱	۲۳۰۵۰ ± (۳۲۶۴۵)	۱۰۷۵۶ ± (۱۹۵۸۰)	۴۷
۵۶۵۷ ± (۱۷۴۳۳)	۵۶۵۷ ± (۱۷۴۳۳)	۱۰۰	۷۲۹	۱۱۷۸۰ ± (۲۳۶۸۶)	۱۱۷۸۰ ± (۲۳۶۸۶)	۱۰۰
۵۸۷ ± (۳۸۵۷)	۵۸۷ ± (۳۸۵۷)	۱۰۰	۱۵۳	۵۸۲۰ ± (۱۰۸۵۴)	۵۸۲۰ ± (۱۰۸۵۴)	۱۰۰
۸۱۴ ± (۴۷۶۶)	۸۱۴ ± (۴۷۶۶)	۱۰۰	۱۷۲	۷۱۸۰ ± (۱۲۴۷۰)	۷۱۸۰ ± (۱۲۴۷۰)	۱۰۰
۳۱۲ ± (۳۶۵۶)	۳۱۲ ± (۳۶۵۶)	۱۰۰	۴۶	۱۰۲۹۰ ± (۱۸۵۹۳)	۱۰۲۹۰ ± (۱۸۵۹۳)	۱۰۰
۳۹۵۵ ± (۴۲۱۲۲)	۳۷۷۵ ± (۴۱۸۶۵)	۹۵/۴	۸۶	۶۹۸۰۷ ± (۱۶۴۳۶۳)	۶۹۰۴۳ ± (۱۶۶۹۲۴)	۹۸/۹
۲۱۵۶ ± (۳۴۲۱۵)	۲۱۲۰ ± (۳۴۲۰۰)	۹۸/۳	۶۳	۵۱۹۴۸ ± (۱۶۱۲۹۷)	۵۱۹۰۰ ± (۱۶۲۶۷۰)	۹۹/۵
۱۸۰۰ ± (۲۴۵۰۰)	۱۶۵۵ ± (۲۴۰۶۵)	۹۱/۹	۲۶	۱۰۵۰۲۷ ± (۱۵۸۶۰۰)	۱۰۴۶۹۶ ± (۱۶۴۱۲۷)	۹۹/۶
۱۱۳۳۴ ± (۳۴۹۱۲)	۶۱۳۳ ± (۲۱۵۲۲)	۵۴/۱	۴۰۹	۴۲۰۶۷ ± (۵۶۸۸۵)	۲۴۴۳۶ ± (۳۲۴۲۷)	۵۸/۱
۸۰۰۰ ± (۳۰۹۰۰)	۴۳۱۷ ± (۱۸۹۷۵)	۵۳/۹	۳۰۱	۴۰۳۵۰ ± (۵۹۳۱۶)	۲۳۹۲۰ ± (۳۹۱۲۰)	۵۹/۳
۳۳۳۳ ± (۱۳۳۷۰)	۱۸۱۶ ± (۷۷۱۸)	۵۴/۵	۱۹۵	۲۵۹۵۰ ± (۲۸۴۲۲)	۱۴۸۱۸ ± (۱۷۱۶۷)	۵۷/۱
۱۸۹۰۵ ± (۵۰۳۶۳)	۱۴۲۷۸ ± (۴۵۲۲۳)	۷۵/۵	۸۷۹	۳۲۶۴۸ ± (۶۲۷۱۶)	۲۵۹۵۸ ± (۵۸۴۵۲)	۷۹/۵
۳۵۶۰ ± (۱۴۶۱۷)	۲۲۱۷ ± (۸۱۰)	۶۲/۳	۵۳۰	۱۰۱۹۶ ± (۲۳۳۴۳)	۶۸۱۲ ± (۱۴۴۰۳)	۶۶/۸
۷۵۰۰ ± (۳۰۹۰۰)	۵۷۳۵ ± (۲۹۴۲۰)	۷۶/۵	۴۷۱	۲۴۱۷۰ ± (۵۱۷۴۶)	۱۹۵۲۱ ± (۵۱۷۸۰)	۸۰/۸
۹۹۷ ± (۷۰۵۲)	۷۹۵ ± (۵۰۹۴)	۷۹/۷	۷۶	۱۹۹۰۷ ± (۲۴۹۹۰)	۱۵۸۷۰ ± (۱۶۸۱۱)	۷۹/۷
۲۴۳ ± (۲۰۱۹)	۱۸۴ ± (۱۶۴۰)	۷۵/۷	۳۰	۱۲۳۰۳ ± (۷۷۲۶)	۹۳۰۸ ± (۷۲۵۹)	۷۵/۶
۶۶۰۵ ± (۳۲۶۹۰)	۵۳۴۷ ± (۲۹۱۱۷)	۸۰/۹	۲۰۷	۴۸۴۳۸ ± (۷۶۳۷۹)	۴۳۴۰۷ ± (۷۲۴۸۴)	۸۹/۶
۵۳۶۷ ± (۲۳۳۷۳)	۳۸۷۰ ± (۱۶۴۱۵)	۷۲/۱	۳۹۱	۲۰۸۴۰ ± (۴۲۴۴۷)	۱۵۵۰۴ ± (۳۰۰۰۸)	۷۴/۴
۳۱۵۸ ± (۱۸۲۵۰)	۲۰۱۰ ± (۱۱۰۶۵)	۶۳/۶	۱۶۳	۲۹۴۰۹ ± (۴۸۳۹۲)	۱۹۶۹۲ ± (۲۹۲۵۳)	۶۶/۹
۳۰۰ ± (۴۸۴۴)	۲۵۰ ± (۴۴۳۰)	۸۳/۳	۱۷	۲۶۶۸۲ ± (۳۸۴۳۰)	۲۲۳۷۰ ± (۳۶۵۲۸)	۸۳/۸
۸۰۸ ± (۱۱۱۶۰)	۶۴۷ ± (۸۸۲۵)	۸۰	۲۵	۴۹۰۹۲ ± (۷۳۵۱۶)	۴۰۹۲۵ ± (۵۸۴۵۴)	۸۳/۳
۱۰۳۵ ± (۴۷۰۲)	۸۹۵ ± (۴۵۰۵)	۸۶/۴	۲۳۸	۶۶۰۰ ± (۱۰۲۳۰)	۵۹۳۲ ± (۱۰۲۴۷)	۸۹/۹
۶۸ ± (۱۰۴۰)	۶۸ ± (۱۰۴۰)	۱۰۰	۱۲	۸۵۴۱ ± (۸۳۸۷)	۸۵۴۱ ± (۸۳۸۷)	۱۰۰

جدول ۴) کل هزینه و هزینه پرداخت شده و سهم مردم برای خدمات بستری سلامت توسط مردم استان کردستان در سال ۱۳۸۸

در کل خانوارها (۱۵۱۸)				در خانوارهای استفاده کننده			شرح خدمات
میانگین هزینه (تومان)	میانگین پرداختی (تومان)	سهم مردم (درصد)	تعداد خانوار	میانگین هزینه (تومان)	میانگین پرداختی (تومان)	سهم مردم (درصد)	
± (۲۲۰۳۸۵)	± (۳۵۴۳۷)	۱۳/۸	۴۳	± (۱۰۴۳۱۹۴)	± (۱۸۰۶۰۴)	۱۳/۸	استفاده از خدمات بستری
۲۳۱۷۸	۳۲۰۵						
± (۲۶۳۱۵)	± (۲۶۱۵۰)	۸۶/۶	۳۷	± (۱۶۴۴۶۰)	± (۱۶۴۹۸۵)	۸۶/۶	برای بهره‌مندی از خدمات بستری، خرید از داروخانه
± (۲۹۶۵)	± (۹۰۳)	۳۶/۳	۲۴	± (۱۸۸۳۰)	± (۴۹۰۴)	۳۶/۳	داروهای درمانی با ارائه نسخه
± (۱۳۷۳)	± (۱۳۷۳)	۱۰۰	۶	± (۱۸۷۳۰)	± (۱۳۶۰۸)	۱۰۰	داروهای درمانی بدون ارائه نسخه
± (۲۵۹۱۰)	± (۲۵۹۱۰)	۱۰۰	۵	± (۴۲۶۷۰۳)	± (۲۴۱۳۰۰)	۱۰۰	زانو بند و آرنج بند و وسایل ارتوپدی
± (۱۰۰۶۸)	± (۱۰۰۶۸)	۱۰۰	۹	± (۱۱۸۰۰۳)	± (۶۸۸۳۳)	۱۰۰	دارو، و سایل و مواد مصرفی اتاق عمل بیمارستان
± (۲۵۲۰۱۲)	± (۹۹۲۶۵)	۵۵	۱۲۲۶	± (۲۷۶۵۸۳)	± (۱۵۲۹۰۶)	۶۵/۸	کل هزینه و پرداخت سلامت خانوار های مورد مطالعه
۸۵۳۸۰							

جدول ۵) کل هزینه و هزینه پرداخت شده و سهم مردم برای خدمات سلامت توسط مردم استان کردستان بر حسب شهرستان در سال ۱۳۸۸

شهرستان	تعداد خانوار	هزینه سلامت		پرداختی	
		میانگین (تومان)	ماگرمیم	میانگین (تومان)	ماگرمیم
سنندج	۴۱۸	۶۹۱۰۱	۱۵۶۹۱۴۳	۵۱۲۰۸	۱۴۹۸۲۰۰
سقز	۲۴۵	۹۸۹۸۳	۱۳۴۹۸۰۰	۷۱۸۶۲	۹۴۹۸۰۰
قروه	۲۱۹	۶۹۶۲۷	۲۲۷۳۳۰۰	۳۹۷۵۱	۱۴۹۲۱۵۰
مریوان	۱۵۱	۶۰۹۷۴	۱۹۷۵۰۰۰	۳۳۲۲۷	۵۶۰۰۰۰
بانه	۹۲	۱۸۴۹۳۵	۵۸۱۸۵۰۰	۸۱۶۷۶	۱۴۸۴۲۰۰
کامیاران	۱۱۲	۴۰۶۹۸	۵۲۵۳۵۰	۲۴۰۵۵	۳۱۱۱۰۰
بیجار	۱۲۸	۹۷۷۶۴	۱۷۶۱۶۰۰	۶۸۷۴۷	۱۲۴۶۴۰۰
دیواندره	۹۲	۱۳۸۳۴۳	۱۹۰۸۰۰۰	۸۸۲۶۱	۹۲۰۸۰۰
سروآباد	۶۱	۸۵۱۷۲	۱۰۵۷۷۰۰	۶۸۶۱۳	۹۹۸۹۵۰

مینیمم هزینه و پرداختی صفر بود.

بحث

سهم مردم از هزینه دارو و لوازم مصرفی از داروخانه در ۱۵۱۸ خانوار مورد مطالعه ۶۴/۸ درصد، برای خرید وسایل درمانی با دوام ۹۵/۴ درصد، خدمات تشخیصی درمانهای سرپایی ۵۴/۱ درصد، ویزیت پزشکان ۷۵/۵ درصد، خدمات ارائه شده توسط پرسنل غیر پزشک ۷۲/۱٪ و برای خدمات بستری ۱۳/۸ درصد بود. بطور کلی نیز ۵۵ درصد هزینه های سلامت بر عهده خانوارهای ساکن استان کردستان بود.

سهم مردم برای داروهای نسخه ای ۴۳/۳ درصد و برای سایر داروهای غیر نسخه ای و لوازم مصرفی ۱۰۰ درصد بود. که در خانواده هایی که در مدت مطالعه نیاز به دارو داشتند این نسبت بالاتر بود (۴۷٪). داروها یک بخش اساسی و با هزینه- اثربخشی بالایی از مراقبت های بهداشتی درمانی هستند که سهم عظیمی از هزینه های خانوارها را به خود اختصاص می دهند. از سوی دیگر نظام بیمه دارویی ایران با ساختار، سیاست ها و مقررات گذشته کارایی و اثربخشی لازم را ندارد. لیست داروهای مورد نیاز مردم که پزشکان تجویز می کنند با لیست داروهای تحت پوشش بیمه فاصله دارد و در نتیجه پرداخت از جیب برای داروهای جدید در حال افزایش است (۸). میانگین هزینه وسایل درمانی با دوام از قبیل عینک، سمعک، اعضای مصنوعی در خانواده های استفاده کننده ۶۹۰۴۳ تومان بود که تقریباً می توان گفت که کل هزینه های این بخش را مردم از جیب پرداخت می نمایند. که نشان دهنده پوشش نامناسب بیمه ای و یا سیاستگذاری نامناسب مسئولان و برنامه ریزان سلامت در حمایت از بیمارانی است که نیازمند وسایل درمانی با دوام هستند. در بحث خدمات تشخیصی درمانهای سرپایی مانند خدمات رادیولوژی و رادیوگرافی، هزینه برابر تومان و درصد پرداختی مردم بیش از پنجاه درصد هزینه ها بوده است. با توجه به پوشش بیمه ای، موارد زیادی از روشهای تشخیصی و فرانشیز ۳۰ درصدی آنها، باید سهم مردم کمتر از این رقم می بود اما بدلیل عدم پوشش بعضی از خدمات تشخیصی و

همچنین بیماران بدون پوشش بیمه ای سهم پرداخت مردم بیشتر بوده است.

سهم خانوار از هزینه خدمات پزشکان بویژه ویزیت در مطبهای خصوصی، درمانگاه یا منزل ۷۵/۵ درصد بوده است. که برای خدمات پزشک عمومی ۶۲/۳٪، پزشک متخصص ۷۶/۵٪، روانپزشکان ۷۵/۷٪ و برای دندانپزشکان برابر ۸۰/۹ درصد است. با توجه به اینکه اکثر ویزیت های پزشکان در مطبهای خصوصی انجام می شود و تعرفه های این بخش بالاتر از بخش دولتی است و بیمه گذاران سهم خود را بر اساس تعرفه دولتی پرداخت می گردد. و این شکاف بین تعرفه دولتی و خصوصی فقط از جیب مردم پرداخت می گردد. همچنین با توجه به عدم پوشش بیمه ای خدمات دندانپزشکی در دو بیمه خدمات درمانی و تامین اجتماعی مردم کمتر از خدمات دندانپزشک استفاده می کنند و استفاده آنان از بیمه محدود به کشیدن دندان بوده و در سایر خدمات ۱۰۰ درصد هزینه ها را پرداخت می نمایند در نتیجه سهم مردم در این بخش از خدمات سلامت که بسیار ضروری نیز می باشد، بالا می باشد. نسبت پرداخت از جیب توسط مردم برای هزینه خدمات ارائه شده توسط پرسنل غیر پزشک ۷۲/۱ درصد بود که سهم مردم برای دریافت خدمات مامایی و پرستاری بیش از سایر خدمات پیراپزشکی بود (۸۶/۴٪)، و علت آن عدم پوشش ویزیت این دسته از خدمات توسط سازمانهای بیمه گر می باشد. ۱۳/۸ درصد هزینه های بستری را مردم پرداخت نموده بودند. بیشتر بودن درصد محاسبه شده نسبت به درصد مصوب (۱۰٪)، ناشی از خدمات به کسانی بوده که پوشش بیمه ای نداشته و یا وسایلی را برای بیمار از بخش خصوصی خریداری نموده بودند.

خانوارهای سنجی و سقزی بیشترین سهم و مردم شهرستانهای قروه و کامیاران، کمترین سهم پرداخت از جیب را برای هزینه های سلامت داشته اند. بنابراین می توان گفت سهم پرداختی مردم برای دریافت خدمات و وسایل سلامت

بستگی به وجود خدمات تخصصی و تشخیصی و درمانی موجود در شهرستان دارد و با افزایش و تنوع خدمات سلامت، سهم پرداختی مردم نیز افزایش یافته است. در شهرهایی که نسبت جمعیت روستایی بیشتر از شهری می باشد و نیز وضعیت اقتصادی نامناسب تری دارند، بدلیل مراجعه بیشتر به مراکز ارائه خدمات دولتی سهم پرداخت از جیب آنها کمتر بوده است. در مطالعه حسابهای ملی سلامت در سالهای ۱۳۸۷-۱۳۸۱ نیز در سالهایی که سهم دولت در تامین هزینه های سلامت بالا رفته، سهم مردم کاهش داشته است (۵).

میانگین کل هزینه خدمات سلامت خانواده های مورد مطالعه در مدت چهار هفته ای که این بررسی انجام شد برابر 252012 ± 85380 با میان ۴۱۰۵۰ تومان بود که سهم پرداخت از جیب توسط مردم برابر ۵۵ درصد بدست آمد. در مطالعه سمنانی در سال ۱۳۸۱، سهم مردم برابر ۵۷ درصد برآورد شده بود که با مطالعه حاضر همخوانی دارد. همچنین سمنانی در بررسی خود نشان داد که خانوارهای با درآمد کم ۴۰ درصد و در خانوارهای مرفه ۹ درصد از درآمد خود را بابت مراقبتهای سلامت هزینه می کنند (۳). در مطالعه براتی و همکاران در کرمان، سهم مردم در هزینه های سلامت در طی سالهای ۱۳۷۵ تا ۱۳۸۵ پیوسته افزایش داشته است (۶). در مطالعه ای در کشورهای آسیایی به این نتیجه رسیدند که خانوارهای با وضعیت اقتصادی مطلوب در کشورهای در حال توسعه نسبت بالایی از درآمد خود را صرف هزینه های سلامت می کنند (۹). سام کوثر در تایلند نشان داد با انجام پوشش بیمه همگانی، هزینه های بالای سلامت از خانواده های فقیر به خانواده های ثروتمند انتقال یافت و علت آن استفاده فقرا از خدمات سلامت دولتی و استفاده خانوارهای ثروتمند از بخش خصوصی بود (۱۰). در مطالعه دیگری در تایلند اجرای بیمه همگانی سبب کاهش هزینه های کمر شکن سلامت در خانوارها شد. اما در چین اجرای بیمه همگانی سبب افزایش استفاده مردم از خدمات بویژه خدمات

پیشرفته در سطوح بالاتر شد که هزینه های سلامت خانوارها را افزایش داد (۱۱ و ۱۲). در بررسی سازمان بهداشت جهانی در ۸ کشور در حال توسعه در سال ۲۰۰۰ نشان داد که خانوارها در هیچ یک از این کشورها بیش از ۲۵ درصد هزینه های سلامت را نمی پردازند (۱۳).

علیرغم توسعه پوشش سازمانهای بیمه گر و رشد بیمه های تکمیلی هنوز بیش از نیمی از هزینه های خدمات سلامت توسط مردم پرداخت می گردد. که در صورت ادامه این روند دهکهای پایین اجتماع توان خرید خدمات سلامت را از دست داده و روشهای خود درمانی و غیر علمی با تبعات خاص خود، در جامعه گسترش خواهد یافت. افزایش شهر نشینی، تغییر سبک زندگی تغییر الگوی بیماریها از عفونی به غیر عفونی، افزایش امید به زندگی و بالارفتن درصد سالمندان، افزایش تعداد نیروهای متخصص و فوق تخصص، پیشرفت تکنیکهای تشخیصی و درمانی سبب افزایش تقاضا برای خدمات سلامت شده است. اما سیاستگذاری دولت و شرکت های بیمه گذار در رشد و توسعه بیمه های درمانی با رشد خدمات سلامت در کشور هماهنگ نبوده و مردم مجبورند هزینه خدمات را بیشتر از جیب خود پرداخت نمایند.

دولت برای ارتقای عملکرد بخش سلامت و حمایت از دریافت کنندگان و ارائه دهندگان باید با تدوین قوانین و ایجاد ساز و کار مناسب کنترل و تاثیر گذاری لازم در اقتصاد سلامت اعمال نماید. این اقدامها ضمن افزایش کارایی، سبب کاهش هزینه های سلامت جامعه، بهبود سطح دسترسی به خدمات بهداشتی و درمانی و افزایش قدرت خرید مردم برای خدمات سلامت می گردد (۶). هر قدر شیوه تامین منابع، بیشتر بر منابع عمومی و پیش پرداخت های قبل از بروز بیماری اتکا داشته باشد، نظام سلامت عادلانه تر و هر چه میزان منابع مالی بیشتر از محل پرداخت های مستقیم خانوارها و در زمان بیماری تامین شود، این نظام غیر عادلانه تر خواهد بود.

نتیجه گیری

بطور کلی با توجه به سهم بالای ۵۰ درصد مردم از هزینه‌های سلامت، گسترش نقش سازمانهای بیمه گر براساس سه هدف پوشش جمعیتی بیش از ۹۰ درصد، افزایش سهم از هزینه‌های خدمات بخش دولتی و بخش خصوصی بیش از ۷۰ درصد، ضروری به نظر می‌رسد.

تشکر و قدردانی

بدینوسیله از همکاران شبکه های بهداشت و درمان شهرستانهای تابعه استان که ما را در تکمیل پرسشنامه ها یاری نمودند تشکر و قدر دانی می نمایم .

Reference

1. Asefzadeh S. Health Economics. *Amirkabir* Publication: Tehran, 1992. p.41-60
2. Chaplin R, Earl L. Household spending on healthcare. *Health Report* 2000; 12: 57-65
3. Semnani Sh, Keshtkar AA. Assessing of equality on health care cost in Gorgan population laboratory study. *Journal of Gorgan University of Medical Sciences* 2003;5: 59-53
4. Khalegh Nejad Tabari A, Karimi I. Considering the cost of medical treatment for the insured people of (MSIO) in non-contracted hospitals in the country of Iran. *Hakim Research Journal* 2000;3: 27-37
5. Majlis Research Center. National health accounts in 1380-1384. p. 5-12
6. Barati A, Ghaderi H, Haj Hassani D. Health services utilization trends among households in Kerman: 1996-2002. *Payesh, Journal of The Iranian Institute For Health Sciences Research* 2006;5: 111-105
7. M Kordbache, B Mardukhi, K Sadighi. Management and planning organization. Law of the fourth economic, social and cultural rights of the Islamic Republic of Iran. 2004. p.114-115
8. Delgoshaei B, Tourani S, Khalesi N, Dindoust P. Pricing and reimbursement of pharmaceuticals in Iran and selected countries: A Comparative study. *Journal of Health Administration* 2006; 8:55-66
9. O'Donnell O, Doorslaer EW, Rannan-Eliya RP. WHO pays for health care in Asia? 2005, Report No 1.
10. Somkotra T, Lagrada LP. Which household are at risk of catastrophic health spending Experience in Thailand after universal coverage. *Health Affairs* 2009; 28:467-78
11. Somkotra T, Lagrada LP. Payments for health care and its effect on catastrophe and impoverishment: Experience from the transition to Universal Coverage in Thailand. *Social Science and Medicine* 2008; 67:2027-35.
12. Wagstaff A, Lindelow M. Can insurance increase financial risk? The curious case of health insurance in China. *Journal of Health Economics* 2008; 27:990-1005
13. WHO, World Health Report 2000: Health systems improving performance. 2000. p. 35-40
14. Van Doorslaer, O O'Donnell, RP Rannan-Eliya, A. Somanathan, S R Adhikari, C. Garg, et al. Catastrophic payments for health care in Asia. *Journal of Health Economics*. 2007;16: 1159-1184
15. K Xu, D B Evans, K Kawabata, R Zeramardini, J Klavus, Christopher J L. Household catastrophic health expenditure: a multicountry analysis. *Lancet* 2003;362: 111-117.